

**LEBRIS**

We know  
books

Angelica Scaletta

**APOCALIPSA  
AYAHUASCA**

**LETRAS**

1.	<i>„AYA, ADICĂ SUFLET”</i>	7
2.	<i>FUGA DIN TABĂRĂ</i>	19
3.	<i>O NOAPTE ÎN JUNGLĂ</i>	33
4.	<i>CAMERA 248</i>	45
5.	<i>ZBORUL 109</i>	84

## 1.

## „Aya, adică suflet”

Treizeci de oameni formând un cerc în jurul șamanului, în coliba cea mare. Ore întregi de meditație, incantații, și în sfârșit eram considerați pregătiți pentru ceremonie. Sau experiment, așa cum îl vedeam eu. Spuneți-i cum vreți, dar eu nu mă simțeam deloc pregătită.

În primul rând, am ajuns târziu. Nu știu dacă a fost o întârziere elegantă, dar măcar cu ceva stil, îmi place să cred, pentru că, fără știrea nimănui, aveam o mașină închiriată și un șofer care a parcat la niciun kilometru și jumătate de tabără. Toți ceilalți făcuseră o plimbare mult mai lungă prin junglă, gonind țânțarii și încercând să nu se gândească la șerpi.

De asemenea, am ignorat regulile privind consumul de alcool și de medicamente, precum și o mulțime de alte reguli mărunte pe care mi le-au trimis. Aveam niște emoții groaznice, iar cele câteva înghițituri de pisco sour al locului pe care le băusem în mașină mă ajutau să mă calmez. Dar nu în totalitate.

Am aruncat o privire în jurul cercului. Cine erau acești oameni? Nu-mi plăceau; nu-mi plăcea aura deprimantă pe care păreau să o emane, ca pe transpirație. Da, și asta. Oare când făcuse ultima dată vreunul dintre ei un duș?

Nu-mi doream ca tot ceea ce urma să experimentez să fie un eveniment public. Ar fi fost corect dacă ar fi participat toți, însă doar zece dintre noi și-au luat acest angajament. Ceea ce însemna că existau douăzeci de spectatori, voyeuri, care așteptau cu nerăbdare să ne savureze strigătele, hohotele, plânsetele de extaz sau de disperare. Cine știe ce am fi putut face? Dacă am fi ajuns să dansăm dezbrăcați?

Nu călătorisem mii de kilometri pentru a oferi un spectacol.

Dar pentru ce venisem? Înțelegere, vindecare, alinare a durerii, îndrumare pe o nouă cale a vieții mele? Ayahuasca, o poțiune preparată din tulpină de Banisteriopsis caapi și frunze de arbust Chacrana, oferea toate cele de mai sus. Dar în timp ce susținătorii acesteia vorbeau în mod liniștitor despre efectul terapeutic al consumului, nimeni nu putea spune cum va reacționa fiecare individ la ceea ce toți conveniseră că este o experiență puternică de transformare a minții.

De aceea, dacă te hotărăști să o consumi, trebuie să vii într-un loc ca acesta, unde un șaman se ocupă de proceduri și unde există oameni care te pot ajuta, sprijini și proteja în cazul în care ai un *trip* nasol.

Șamanul, o femeie, era acum aplecată asupra oalei sale, amestecând pentru ultima dată, înainte de a o turna în niște recipiente mici, ca niște pahare de shot.

Oala era afară când am ajuns eu, un cazan bombat, cu fundul gros, lins de flăcări jucăușe.

Am privit cum șamanul rupea frunzele în bucăți și le punea în lichidul brun, care fierbea la foc mic. M-am apropiat de ea, pentru a mirosi. La ce mă așteptam – cel mai nou parfum de la Chanel? Miroșea neplăcut. Semăna cu borșul de iarbă și urzici pe care obișnuiam să-l fierbem în pădure când eram copii, ne provocam unii pe alții să bem și apoi ne prăbușeam în tufișuri din cauza mirosului atât de respingător. Dar acum aveam de gând să beau licoarea vrăjitoarei, oricât de dezgustătoare ar fi fost.

Femeia șaman se afla la jumătatea cercului, înmânând doza fiecăruia dintre participanți, împreună cu acoliții ei. Fiecare își ducea paharul la nas, încercând să intuiască ce ascundea, așteptând semnalul șamanului de a bea.

Nu și eu. Eram sătulă de această parodie a masei. Nu aveam nevoie de permisiunea preotesei.

Pentru mine era știință, nu religie. Voiam să văd dacă Aya era așa cum fusese descrisă; dacă putea dezvălui ce era ascuns în adâncul psihicului meu, al sufletului meu, pe care le ignoram; dacă putea atenua durerea pierderii, a trădării, a acrei iubiri care îmi chinuiau viața – și să ofere noi perspective de speranță și fericire.

Rândul meu. O mână întinsă în față îmi oferea micul pahar.

Aproape că l-am smuls. Nu aveam de gând să mai aștept nici măcar o secundă. Abia dacă am avut timp să strâmb nasul din cauza duhorii, l-am dat pe gât, aruncând paharul peste umăr ca un rusnac petrecăreț.

Nu mai există cale de întoarcere. M-am simțit ca Alice după ce a sorbit din sticla pe care scria „Bea-mă!”. Ce aventură extraordinară aveam să trăiesc? Ce fel de Țara Minunilor urma să explorez?

După ce licoarea a fost împărțită, ne-am întins pe saltele, cu picioarele spre centrul cercului. Saltelele erau subțiri, pătate și urât mirositoare, iar fiecare dintre noi avea câte o găleată lângă el, în cazul în care i se făcea rău.

Lumânările s-au stins, generând un întuneric liniștitor, în afară de mici licăriri ciudate de lumină care își făceau loc prin pereții și acoperișul colibei.

Șamanul a început o incantație blândă, ritmată, pentru a ne conduce în adâncurile necunoscutului, dincolo de calea bine bătătorită a cotidianului de care ne doream cu ardoare să scăpăm.

Am închis ochii și am așteptat. Rai sau Iad... să vină!

\*

La început, eram doar o turistă transpirată din junglă, întinsă pe spate într-un cerc format din alții ca mine. Incantațiile continuau, ca un zgomot de fundal pentru liniștirea conștientului. Timpul a încetinit. Respirația devenea mai ritmată și se întrerupea în gemete și plânsete ușoare care se împleteau în țesătura sonoră generală. Încă nu simțeam nevoia să gem. Nu simțeam nimic. Oare asta era tot? Nu-mi inspira absolut nimic. Dar poate că mă monitorizam prea strict, sabotând experiența prin faptul că eram prea nerăbdătoare să o am.

Lasă-ți mintea să plutească liberă... liberă ca o albină, zburând din floare în floare, polenizând... po... le... ni.. zând...